

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Etiam de malis bene sperandu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

mis pascitur amorem Dei detestationemque peccati significantibus, & minuuntibus timorem diuini furoris. Sicut enim, cum caelum nubibus obtenebratum fulgura oculis, auribus tonitrua ingerit, tam diu etiam fulmina meruuntur, dum nube in imbres resoluta, dies iterum clarescit, & sol caelo reddit serenitatem: ita merito peccator, qui in conscientiae versatur tempestate & mentis caligine, diuini iudicij fulgura, timores mortis, & inferni pericula formidat: at, cum compunctus in lachrymas prorumpit, spem habet diuinae consolationis. Sinit enim se illico molliri Deus, quando videt, mollitum esse cor peccatoris.

III.

Isa. 22. 1.

Psal. 55. 9.

Isa. 38.

& 4. Reg. 20.

Quis tantae clementiae rex vnquam fuit, vt, eodem ferè momento, flagrantissime iratus, & rursus eidem summè placatus esset? At de Deo dicit: *Confitebor tibi, Domine, quoniam iratus es mihi; conuersus est furor tuus, & consolatus es me. Ecce Deus saluator meus, fiducialiter agam.* Quid ita? quia posuisti lachrymas meas in conspectu tuo; tanquam rem tibi acceptabilem & tuo conspectu dignam, tibi que in primis charam. Siquidem, sicut ea, quae in odio nobis sunt, auersamur; ita vicissim illis, quibus animus, ipsdem etiam oculus adhæret. Egrotauerat Ezechias, & veniens ad eum Isaias iam dixerat: *Dispone domui tuae, quia morieris tu, & non viues:* Ezechias autem conuertit faciem suam ad parietem, & cum lachrymis adorauit Dominum, & antequam exiret Isaias mediam partem atrij, factus est sermo Domini ad eum dicens: *Reuertere & dic Ezechia: Hæc dicit Dominus Deus David patris tui: Audiuorationem tuam, & vidi lachrymas tuas, & ecce sanauit te &c.* Alia lectio habet: *vidi lachrymam tuam,* quasi propter primam lachrymam statim & conciliatus, & sanitatem, & quindecim annos, & liberationem ab Assyrijs donarit. Potestne maior bonitas cogitari? Illata infinito Deo iniuria, æterna damnatione, æterno supplicio digna, lachrymis, immo lachrymâ vnâ compensatur.

IV.

S. Augustin.
lib. de vera
innocent. c.
184.

Matth. 3. 9.

Hæc cum ita sint, boni nunquam de salute sua desperant, sed oculos semper in caelum erigunt, semper misericordem esse iudicem credunt, atque ad poenitentiae remedia, ad lachrymas, ad tunctiones pectoris, ad confessionem, recurrunt. Denique etiam non est desperandum de malis, ait S. Doctor, sed pro ipsis, vt boni fiant, studiosius supplicandum: quia numerus Sanctorum, semper de numero auctus est impiorum. Hæc est ars omnipotentis, è lapidibus filios Abrahamæ suscitantis; hic diuinae misericordiae fructus, vocantis ea, quae non sunt.

sunt: hæc dextera *Excelsi*, de stercore pauperem erigentis. Cuius, in luculenta historia, & exemplum accipe, peccator, & documentum.

Dedit id, ante me, ex idoneo authore, Iulius Mazarinus, de quadam puella, quæ venustate vultus pariter, & iuuenilibus adhuc annis florens, affinis earum rerum, quas fert adolescentia, malæ educationi, malam reposuit mercedem. Nam in delicijs, à matre, & vitæ licentia, enutrita, nimiam indulgentiam eximio dolore compensavit. Itaque assueta facile flecti, improbo parentis suafu, haud ægrè permota incæsto animam polluit flagitio. Nempe aptum matris supplicium erat filix peccatum. Quid ergo Agalma mater (nam hoc illi fuit nomen) nefandi coitus exploratè gnara fecit? Dolorem, quem non potuit premere, in verba effudit; quibus acerbissimis filix aures identidem flagellavit, nefarium ac inauditum crimen comperisse se clamitans: facinus utique non castâ, sed Iocastâ dignum, & flammis expiandum ab eâ perpetratum esse: & quæ alia muliebris furor suggerebat. Filia crimen audaciùs facere, quàm patientiùs audire docta, scelusque suum propalatum acerbè ferens, tollere, cum matre, exprobrationem statuit. Aberat tunc pater, optima occasio vindicandi. Igitur, parricidali conatu, matri vitam lucisque usum, virulento pharmaco, aufert. Vbi pater domum redijt, vacuamque matrefamiliã inuénit, tam inexpectato casu percussus, filiam vultu, voce, minis iracundissimè obiurgavit. Infelix puella ultro citroque malè se verbis acceptam, & quæ metus augurabatur, non ferens, ad ultimam desperationem progressa patri quoque, à quo vitam acceperat, vitam adimere decrevit. Captatâ occasione, remotisque arbitris, cervicem incæstam parentis sicâ abscindit. Facinore parato, se se in fugam dat, asportatâ secum præcipuâ suppellectilis parte. In ignoto loco incognita, omni frontis honore valere iusso, voluptatibus extremè indulgit. Neque enim aliud supererat, quod sperare vellet. Ita diu vitam brutorum vixit, verè errans, sicut ovis, quæ perijt. Et perijisset, nisi eam summus pastor errantem quæsiisset. Vagabatur ubique misera, & fallendi magis temporis, quàm Numinis placandi gratia, aliquando curiosè in templum intrabat, eo ipso tempore; quo diuini verbi præco, Dei misericordiam, vehemènti oratione, exaggeravit, addiditque, Neminem vllum esse, sub celo, ita profundè peccatorum

cosno

V.

Iul. Maza-
rin. in Psal.
50. p. 1. dis-
curs. 10. ex
Iac. Vitriac.
Cardinal.